

ALTATÓDAL

Karácsony 2012

Evangélium

Azokban a napokban történt, hogy Augustus császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. Ez az első összeírás Quirinius, Szíria helytartója alatt volt. Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják. József is fölment Galilea Názáret nevű városából Júdeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. Ott-tartózkodásuk alatt elérkezett a szülés ideje. Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson. (Lk 2,1-7)

Mária rongypólyába takarta a megszült gyereket és a barmok etetőjászlába fektette... Sokkol a kép, és valami bódulattal transzba esem. Látom, ahogy a pásztorok bemennek az ólba, és az egyik pásztorban ott látom magamat, majdhogynem csonttá fagyva. A kis poronty kegyetlenül visít, az anyja próbálja elaltatni...

1) Mária altatója

*„A szép szűz Mária szent fiának imígyen énekel kis Jézusnak:
Örömet ringatlak, szívemből óhajtlak, aludj, aludj!
Aludj el magzatom, napom fénye, életem egyetlen szép reménye!
Örömet ringatlak, szívemből óhajtlak, aludj, aludj!”*

A gyerek tovább visít, Józsefet kiveri a veríték, a pásztorok tehetetlenül toporognak. Ekkor a kismama félrefordul és szoptatni próbálja a gyereket. A gyerek elhallgat, szopik. Mária pedig csendesen beszélni kezd.

Jesuah, ne haragudj, drága kincsem. Nem tehetünk róla, szegények vagyunk. József csak egy ács és keményen dolgozik éhbérért. Én egy megesett lány vagyok, te meg törvénytelen gyerek, még jó, hogy József így is elfogadott és nem adott át engem a hatóságnak. Arról sem tehetünk, hogy ide kellett jönnünk, tudod a császár nagyon nagy úr, és tudni akarja, hogy hány alattvalója van. Nem tehetek róla, hogy a hosszú út miatt koraszülöttként születtem, és arról sem, hogy a város egyetlen lakója sem fogadott be minket. Pedig József majd megbolondult kétségbeesésében. Mi szegények vagyunk, kisemberek és kiszolgáltatottak a végtelenségig. Biztosan az Isten akarta így... És potyognak Mária könnyei. Aztán megrázza rézvörös haját és mély lélegzetet vesz.

De kisfiam, nem lesz ez mindig így! Miért is lennél te is szegény, földönfutó és üldözött? Nekem megmondta az angyal, hogy te vagy a Messiás. Kicsi fiam, tudod, egyszer te gazdag leszel, nagyon gazdag. Király, mint Heródes király, vagy császár, mint a fenséges római császár, de mit beszélek, te leszel a királyok királya, még több, ennél is több, te leszel a mindenség királya. Aludj csak kicsim, aludj szépen.

A kisgyerek befejezte a vacsorát és édesdeden elaludt. József és mi, a pásztorok némán hallgattuk az álmokat szövő anyát. Ő pedig folytatta.

Főpap is leszel, mint Annás és Kaifás. Aranykupolás márványtemplomot építenek neked és te fogod bemutatni az legszentebb áldozatot. De mit beszélek, te magad leszel az oltáron, mint áldozat (?), mint áldozat-bemutató (?), dehogy, te magad leszel az Isten, az Isten Fia. Aludj csak magzatom, napom fénye, életem egyetlen szép reménye.

És nem kell félned senkitől! Királyok, császárok lesznek a szolgálid, neked pedig olyan hadsereged lesz, amellyel legyőzöd az ellened forduló uralkodókat, királyokat, császárokat, hatalmas uralkodókat. Meglátod, szövetséget kötnek veled. Mindenki belátja majd, hogy a trón és az oltár szövetsége a világ feletti hatalom legjobb biztosítéka.

Ha pedig holmi csórá eretnekek próbálnak bántani téged, papjaid kinyomozzák őket és átadják a világi hatalomnak. Azok pedig majd máglyára vetik azokat, akik szegény istállógyerekeknek hívnak, emberfiának, és nem királynak, főpapak, az Isten Fiának! Akik kétségbe vonják, hogy te leszel az egész emberiség ítélő bírója. Mert te jössz majd el a világ végén ítélni eleveneket és holtakat!

Mária csókot lehelt gyermeke fagytól kipirult arcára. Majd mosolyogva nézett Józsefre és a pásztorokra, és méltóságteljesen kiegyenesedett, úgy énekelt: Örömet ringatlak, szívemből óhajtlak, én a boldog asszony, a szeplőtlen Istenanya!

2) Az öreg pásztor éneke

Mária altatója mennyei boldogságba ragadta el Józsefet és a pásztorokat. Angyali seregeket láttak maguk felett, és kinézve az ólból a távolban királyokat vélték közeledni a betlehemi istállóhoz, kezükben kincsekkel: arannyal, tömjénnel és mirhával.

És akkor a sarokban megszólalt csendben az öreg pásztor, aki én voltam. Valami rongyos könyv volt a kezemben, rajta kopott felirat: **Evangélium (Örömhír)**. Abból olvastam fel ostoba, hiteltelen, eretnek és ünneprontó szövegeket:

„*Boldogok a szegények, mert övék a mennyek országa.*”

„*Boldogok a békességesek, ők Isten fiai.*”

„*Boldogok a szelídek, övék lesz a föld.*”

„*Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, övék a mennyek országa...*”

Meg a legvadabb és legképtelenebb szövegeket:

„*Add el mindened és jöjj, kövess engem!*”

„*Aki nagy akar lenni, legyen mindenki szolgája!*”

„*Tedd a hüvelyébe kardodat, mert aki kardot ránt, kard által vész el!*”

„*Senkinek sincs nagyobb szeretete, mint aki életét adja barátaiért.*”

„*Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.*”

--- Az öreg pásztor, aki én voltam ott Betlehemben, majdnem csonttá fagyva, még hosszan folytatta az olvasást, de én most itt abbahagyom, mert félek, hogy ez az altatódal már azoknak is sok, akik nem az istállóban, hanem egy tuskés bokorban születtek. Jobb, ha én is Mária altatóját folytatom: fényről és pompáról, gazdagságról és hatalomról, erőről és biztonságról álmodozva, hiszen nekünk is fényes templom kell, trón és oltár szövetsége, gazdag palota, gyermekeinek fényes jövő, az ágról szakadt, eretnek Bokornak pedig dicsőséges karácsonyi tündöklés!

Betlehemi kicsi Jézusunk!

„*Örömet ringatunk, szívünkből óhajtunk, aludj, aludj!*

Aludj el magzatunk, napunk fénye, életünk egyetlen szép reménye!

„*Örömet ringatunk, szívemből óhajtunk, aludj, aludj!*”

[Kovács László elmélkedése elhangzott: 2012. december 26-án, a Bokorportán]